

строги моралисти които сж поддържали подобно учение, като се твърждали, че длъжността се компрометира и измѣнява ако се примѣси и най малкото удоволствие, даже и удоволствието че извършвашъ длъжността си. Германскій философъ Кантъ поддържа това мѣние. Неговий съотечественникъ Шилеръ остроумно го критикува въ тѣзи хубава епиграма: „Да правишъ добро на ближний си докарва ми удоволствие, което ме беспокои“. Аристотелъ, който е единъ великъ моралистъ, е опрѣдѣлилъ добродѣтеленъ чловѣкъ така: „този който получава удоволствие да прави добри дѣла“. Това хубаво опрѣдѣление може лѣсно да се оправдае въ теория; въ практиката то е неуспоримо. Домакинството, прочѣе, трѣбва да бжде една приятна длъжностъ за жената; тя трѣбва да намѣри удоволствие въ него; тя трѣбва да се прѣдава на него съ сериозностъ и вѣселостъ. Тя е чудесно згодна за домакинството; умътъ ѝ, приятелъ на подробноститѣ, малко згоденъ за отвлѣченнитѣ идеи, щастливо се развива и вѣсели въ хилядитѣ грижи на домашното управление. Никогаши да не вѣрва, обаче, че домакинството не може да даде случай на високи, благородни и деликатни добродѣтели. Пестовността, на примѣръ, е една доста скромна и обикновена добродѣтель: ние не се хвалимъ вече че я притежаваме, често даже се хвалимъ че не я притежаваме. А мѣжду това, ако жената чрѣзъ спестовността спести работата и днитѣ на мъжътъ си и уварди подиръ смъртта си единъ късъ хлѣбъ за дѣцата си, ако чрѣзъ пестовността тя опази уважението на семейс-